"לעד חיה בלבבנו..."

הלימוד מוקדש לע"נ-
יוסף צבי בן חנה
אלעד מנחם בן טובה
חיה אסתר בת טובה סלומון הי"ד

יוסף צבי- שמחה

"יוסי היה אדם שמח ואהוב לך מאוד לא הסובבים אותנו. אדם כלל שמעתי מיים אשר באנו שלכולם יהיה טוב. לא יכול היה לראות אנשים עצובים או כועסים- תמיד באנו לשמח אותם עם בדיחה או סיפור..
מלולם לא נשמעה מפיו המילה לא לבקשה כלשהי, הוא עשה הכול כדי לעצור לכולם"

"... הוא השמחה, והוא עיקר גדול בעבודה, והוא מה שדוד מזהיר, ואומר (תהלים ק'): עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה. ואומר:
וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלוהים וישישו בשמחה, ואמרו רבותינו ז"ל (שבת ל'): אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה של מצוה, ועל הפסוק שזכרנו למעלה עבדו את ה' בשמחה, אמרו במדרש: אמר רב כשתהיה עומד לפני להתפלל יהא ליבך שמח עליך שאתה מתפלל לאלוהים שאין כיוצא בו. כי זאת היא השמחה האמיתית שיהיה ליבו של אדם עלז, על שהוא זוכה לעבוד לפני אדון יתברך שאין כמוהו,
ולעסוק בתורתו ובמצותיו שהם השליטות האמיתי והיקר הנצחי"
(מסילת ישרים)

עיקר העבודה שלנו בחיים, ובעבודת ה' יתברך היא השמחה. מצוות צריכות להיות מתוך שמחה, אהבת ה' מתוך שמחה. וכאופן טבעי זה משפיע גם על היחס בין אדם לחברו ועל האדם כלפי עצמו. כשאנחנו עובדים את ה' מתוך שמחה- מתפללים ומקיימים מצוות מתוך שמחה אמיתית, אנחנו פוכים לקיים את המצוות בצורה הכי טובה ונכונה.
פוכים לקיים מצוות בצורה אמיתית והשמחה הופכת אותנו להיות אנשים טובים יותר, שלמים יותר.

חיה אסתר- מסירות לחינוך

חיה חינכה בנות בתחילת דרכן בחיים, הייתה להן כאם ובאמה מכל מה שהן צריכות. "היה לה ארון בבית עם כל מה שצריך", סיפרה אחותה, "ידעו תמיד ממי לבקש עזרה בשלריך או כשחסר משהו"

"מסירות נפש לדברים עליונים וקדושים, הלא היא מידת השייכות הפנימית והמהותית המוחלטת אליהם, שהיא מתגלית לפי רוממות ערכו של האדם, שהיא מהווה את תוכן חייו"...
"חפץ ההטבה לאחרים בהתבטאות ההרגשות והמחשבות, כפי מה שהוא בקביעות אמיתיותו פונה כלפיהם בהחלט, לעצמיות אישיותם ולצפיית טובם אושרם ונעמם, כן הוא נעשה כללי ומופשט מנטיית האני הפרטית..."
(הרצי"ה קוק)

כלומר, כולך צריך לרצות להיות נתון לשני, אתה מבטל את ה"אני" הפרטי שלך, ונעשה כולך מסור לחברך ממש כמוך. אתה מוסר את הפרטיות בהזדהותך המלאה עם השני.
(הרב חיים שטיינר)

ההשפעה שלנו על אחרים יכולה להיות גדולה ומשמעותית. השאלה היא איך אנחנו נגשים לזה. האם אכפת לנו מהה שקורה סביבנו? האם אנחנו מוכנים להתמסר לחנכים שלנו?
להכנת פעולה, ליציאה למסע, לשיחה אישית? האם אנחנו מוכנים לתת את כל כולנו לטובתם?
להתמסר לאחרים כן גדולה אמיתית. התמסרות מגיעה ע"י שאנו מחוברים. להרגיש את מי שנמצא מולי, להיות איתו בחוויות שלו. לתת לו את התחושה שאני נמצא עם איתו.
כשאנחנו מתמסרים אנחנו שואפים לטוב. אנחנו רוצים שלאדם שהתמסרנו אליו יהיה טוב, שהוא יהיה שמח, שירגיש שלם. כן מסירות אמיתית.

אלעד מנחם- ענווה

"אלעד היה מיוחד במינו, אדם שקט ולבנון, מקשיב ברגש שלו. התכונות האלו מיוחדות לא בן בגיל, וזה תפס אותי. המוסר מורגש בכל רגע ובכל שנייה. בשמחה, בלבב, בשירה היומיומית. אלעד היה אב פליא, תמיד, מכיל, דואג, כיפי.
הוא הגשים ומימש את האבהות מכל הבחינות

"אין תכלית הענווה שיהיה האדם מרושל, נבזה ועצל.
על האדם להיות מודע למלוא ערכו, ובכל זאת לנהוג בענווה, כי עיקר הגדולה היא ענווה".
(רבי נחמן)
איך מגיעים לענווה?
אדם לא צריך להקטין את עצמו, לחשוב על עצמו דברים רעים.
הענווה האמיתית היא לדעת את הטוב שבי, להיות מודע לכוחות שלי, ומתוך זה להיות בענווה.
לא לנסות להראות לכולם כמה אני טוב, מספיק שאני יודע.
אני אשתמש בכוחות שלי ואעבור לאחרים בלי לצעוק את זה בקולי קולות, אלא בשקט, בפשטות- בענווה.
לזכור שאנחנו לא יודעים, שאנחנו טועים. לא מאקום של הקטנה עצמית, אלא דווקא מתוך מקום של מודעות. אני יודע מה אני שווה, אני יודע מה הכוחות שלי.
אבל בדיוק בגלל שאני יודע בדיוק למה אני מסוגל- לא לחשוב שאני יותר גדול מהה שאני- כי אני יודע מי אני. ענווה אמיתית מגיעה מתוך מודעות עצמית!

אהובים,
מאחלת לנו שנזכה ללמוד מהם ותמיד לזכות ולגדל בעבודת ה' ובעבודת המידות שלנו.
שנזכה לראות בגאולה שלמה ובבניין בית המקדש בקרוב, אמן.